

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JACQ, CHRISTIAN

Răzbunarea zeilor / Christian Jacq; trad.: Mihaela Stan. – București:

RAO Distribuție, 2012

2 vol.

ISBN 978-606-93182-4-9

Vol. 2: Divina Adoratoare. – 2012 – ISBN 978-606-93182-6-3

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

DG Educație și cultură

Programul Cultura

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene.

Această publicație (comunicare) reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

Editura RAO

Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA

www.raobooks.com

www.rao.ro

CHRISTIAN JACQ

La vengeance des dieux

La Divine Adoratrice

Copyright © XO Éditions, 2006

Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-93182-6-3

1

La ordinul judecătorului Gem, un bătrân autoritar și care nu cunoștea oboseala, gărzile se desfășurară în liniște. Înarmate cu bastoane și săbii scurte, se pregăteau să aresteze un ucigaș căutat de mai multe săptămâni.

Un monstru acuzat că și-a omorât colegii din Casa tălmăcilor s-a descotorosit de complicii săi și a pus la cale un complot împotriva faraonului Amasis¹.

Părănd cu neputință de prins, scribul Kel, socotit cândva un tânăr peste măsură de talentat, pe care-l aștepta un viitor strălucit, izbutea mereu să scape din plasa întinsă de trupele de ordine. Niciodată în răstimpul îndelungatei sale cariere, Mai-marele magistraturii egiptene nu întâlnise un asemenea ucigaș.

Viclean și nemilos, iscusitul scrib se transformase într-o fiară plină de cruzime. De aceea, arcașii de elită aveau să-l doboare fără șovăire dacă el va amenința viața oamenilor însărcinați să-l prindă. Firește, judecătorul spera că va putea să-l ia la întrebări și să afle motivele ascunse ale faptelor sale. Oare Kel va vorbi și va mărturisi adevărul? Un om ca el, care atinsese culmea barbariei, nu mai avea mintea întregă.

¹ Urcat pe tron în anul 570 î.Hr.

Curând se va crăpa de ziuă.

Năpădit de buruieni, unele cu frunze tăioase, terenul ce înconjură atelierul părăsit era presărat cu numeroase capcane: mulaje sparte de cărămizi, cioburi, scorpionii... Iar gărzile trebuiau să se apropie încet ca să nu-l trezească pe ucigașul adormit.

– Ești sigur că se ascunde aici? îl întrebă judecătorul încă o dată pe bărbatul de alături, îngrijitorul unui depozit din templul lui Ptah, ce slujea și drept iscoadă a gărzilor.

– Bineînțeles! L-am zărit la marginea sanctuarului și l-am recunoscut datorită portretelor răspândite aproape peste tot. Și l-am urmărit.

– Iar el n-a băgat de seamă?

– Din fericire pentru mine, nu! Cum a intrat în atelierul ăsta, am și luat-o la goană spre oraș. Clipă de clipă m-am temut că vine după mine și mă căsăpește! Ajuns la cazarma cea mare, mi-a trebuit ceva timp ca să-mi trag sufletul și n-am vorbit prea limpede, atât de tare mă gâtuia spaima. Când îmi primesc răsplata?

– Îndată ce-l arestăm, îi făgădui judecătorul. Ai văzut niscaiva complici prin preajmă?

– L-am văzut doar pe ucigaș, răspunse iscoada, dar n-am îndrăznit să mă apropiu. Dacă vreunul ar fi stat la pândă, acum n-aș mai fi pe lumea asta! Primejdiile pe care le-am înfruntat nu merită încă o mică răsplată pe deasupra?

– Vorbim mai târziu. Acum, ține-te departe și nu te amesteca în nici un fel.

– Jur!

Bărbatul se adăpostii după o tufă de mărarăcini. Gândul că va fi de față la execuția unui monstru îi ațâța simțurile.

Cât despre judecător, acesta se temea de prezența unuia sau a mai mulți luptători din grupul condus de Kel. Distrugerea Casei tălmăcilor, de care diplomația egipteană nu se putea lipsi, furtul faimosului coif al generalului Amasis, care îi servise drept coroană atunci când soldații îl proclamaseră faraon și ușurința de a se descotorosi de urmăritori presupuneau existența unui grup de luptători vajnici și neînduplecați.

Dar Henat, căpetenia iscoadelor faraonului, nu credea așa ceva. Potrivit părerii acestui demnitar care lucra din umbră, cu metode îndoielnice, un om putea, chiar și de unul singur, să scape multă vreme de cei care-l căutau, oricât de iscusiți ar fi fost ei. Totuși, până la urmă săvârșea o greșală ce-l ducea la pierzanie. Iar Kel greșise dând târcoale pe lângă templul lui Ptah.

Încerca să-și atragă noi aliați, voia să găsească pe cineva care să-l găzduiască, sau pur și simplu căuta de mâncare? O sumedenie de amănunte legate de această poveste îngrozitoare rămâneau de neînțeles.

Deși era pe cale să-l aresteze în sfârșit pe Kel, magistratul nu uita dezamăgirile și nereușitele ce-l îndemnaseră în trecut să-i spună regelui că renunță de bunăvoie la slujba sa.

Însă monarhul își păstrase încrederea în Gem. Slujitor devotat al statului, cinstit și iubitor de dreptate, Gem conducea cu înverșunare cercetările pentru descoperirea adevărului. Și întotdeauna se afla pe urmele prăzii.

– Oamenii mei sunt la locurile lor, îl înștiință comandantul arcașilor. Ucigașul nu poate să ne scape.

– Dacă încearcă să fugă, țintiți-i picioarele.

– Și dacă se repede asupra noastră?

– Doborâți-l!

Așa poruncise monarhul. Existau deja prea multe leșuri și nici un soldat nu trebuia să cadă victimă unei fiare dezlănțuite. O fiară cu care judecătorul Gem se întâlnise în trecut, dar nu așa cum cerea legea.

Bineînțele, scribul susținuse că e cu desăvârșire nevinovat, în pofida dovezilor strânse împotriva lui. Dar cum să dai crezare unei asemenea născociri? Isteț, bun orator, cu o minte ageră, Kel se arătase aproape convingător. Numai că magistratul avea destulă experiență ca să nu pice într-o astfel de capcană.

Nu se simțea nici o adiere de vânt, nu se auzea nici o pasăre. Încordați din cale-afară, oamenii așteptau ordinul de atac.

– Să mergem, hotărî judecătorul.

Atacul se desfășură fără cusur.

Doi bărbați pătruseră în atelierul părăsit, urmați pe dată de încă cinci, care se răspândiră înăuntru.

– Acolo jos! strigă unul dintre ei.

Observând silueta unui om înarmat cu o lance, un arcaș trase.

În ciuda întunericii, nimeri ținta, lovind-o drept în inimă.

Presupușii complici nu se iviră.

Kel era singur.

Gărzile de elită rămaseră pe loc. Nu-și închipuiseră că vor izbuti atât de iute și cu o așa ușurință.

Judecătorul intră la rândul său în atelier. Doar el avea puterea legală să-l recunoască pe scribul ucigaș și să pună capăt cercetărilor.

– Ne-a amenințat, îl lămurii comandantul gărzilor.

Pășind în spatele a doi arcași, magistratul se apropie de leșul întins pe o grămadă de cărămizi sparte.

Deși penumbra învăluia locul, nu încăpea nici o îndoială: era o păpușă!

O păpușă de cârpe și paie, ținând un baston ascuțit.

– Peste toate, bodogăni Gem, blestematul de scrib își bate și joc de noi!

La ieșirea din atelier, iscoada se repezi înaintea judecătorului.

– L-ați răpus? Pot să-mi capăt răsplata?

– Arestați-l pe voinicul ăsta, le ordonă Gem gărzilor. Trebuie să-i pun niște întrebări ca să mă încredințez că nu e complicele scribului fugar.

2

Buze-Dulci era o femeie trupeșă și cu ținută impunătoare. Înfloritoare la cei treizeci de ani pe care-i avea, conducea una dintre cele mai de seamă brutării-berării din Memphis, inima negoțului în Egipt. Obișnuia să se trezească înainte de răsăritul soarelui, să-și adune slujitorii și să le împartă sarcini precise. La prima abatere îi mustra, la a doua le micșora simbria, iar la a treia îi dădea afară. Și nimeni nu crâcnea, căci Buze-Dulci se arăta nepărtinitoare și plătea bine.

Zi de zi era de față când se aduceau grânele și verifica, de fiecare dată, calitatea lor și cantitățile. Dacă un negustor căuta s-o înșele, avea de înfruntat din partea ei o furie atât de aprigă, încât se ferea să mai încerce vreodată.

După descărcatul sacilor urmau măcinatul, pisatul, cernutul și frământatul. Meșteri destoinici se îndeletniceau cu aceste munci, pregătind pâini de diferite forme. Iar Buze-Dulci se îngrijea ea însăși de o sarcină delicată: adăugarea drojdiei. Apoi îi rămânea doar să supravegheze coacerea în cele mai bune cuptoare ale orașului.

Vederea pâinilor calde și crocante, proaspăt ieșite din cuptor umplea inima lui Buze-Dulci de o îndreptățită mândrie. Mușteriii se înghesuiau să cumpere, negoțul înflorea, așa că vajnica femeie își cumpărase o superbă casă

în apropiere de centrul orașului, locul unde se întâlneau egipteni, greci, sirieni, libieni, nubieni și alte seminții.

În vreme ce vânzătorii se zoreau să care pâinile, stăpâna lor trecea să vadă cum mergeau treburile la berărie, unde se prepara o delicioasă bere dulce, la un preț fără pereche de mic. Cheia reușitei? O muncă îndârjită și o atenție ce nu slăbea niciodată. Muncitori voinici frământau aluatul, călcându-l în picioare, iar meșteri iscusiți îl treceau apoi prin sită și-l strecurau. Cazanele pentru fermentație fuseseră îmbunătățite de curând, iar Buze-Dulci cumpărase numeroase urcioare cu fundul ascuțit, bine lipite cu lut, pentru a curăța și limpezi berea.

Pentru că de-abia mai ținea pasul cu cererile ce se înmulțeau neconținut, Buze-Dulci nu înceta să-și sporească numărul de scribi care să se ocupe de socoteli și de întocmirea actelor. Pentru că nu avea deplină încredere în ei, femeia tocmea bucuroasă tineri pe care să-i formeze după cum socotea ea de cuviință.

După o dimineață obositoare, se întorcea să mănânce acasă. Iar aici o aștepta, de câteva zile, un desert minunat: noul său iubit, un actor ce se vădea a fi un izvor nesecat de energie!

Brutăreasa se despărțise de un soț plăpând și văicăreț, hotărându-se să tragă singură foloase de pe urma muncii ei. Pătimășă în dragoste și nedorindu-și copii, gusta plăcerile pe care i le ofereau bărbații fără a se lega sufletește de ei. Iar cel de acum o copleșea cu desfătări nemaiîntâlnite!

– Scumpa mea! exclamă Bebon, întâmpinându-și ibovnica și sărutând-o cu tandrețe. Ai avut o dimineață bună?

Buze-Dulci își merita numele. Sărutul fu nesfârșit și îmbătător.

– Am avut atâta treabă, că nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul! Dar tu, comoara mea?

– Potrivit dorințelor tale, am văzut de casă! Am făcut o curățenie temeinică, m-am îngrijit de fumigații, am dat cu parfumuri prin odăi, am așezat peste tot flori mirositoare, am cumpărat carne și pește, am adus rufele pe care le-ai încredințat spălătorului și am pregătit masa... Mulțumită?

– Ești un gospodar desăvârșit!

Nici el, nici ea nu se amăgeau: dragostea lor va ține doar o vreme. Își dăruiau unul altuia cât mai multă plăcere cu puțință până când Buze-Dulci se va plictisi. În așteptarea acelei clipe însă, actorul nu trebuia să stea cu mâinile-n sân.

Bebon se îndeletnicea bucuros cu asemenea munci gospodărești pentru a le mulțumi zeilor că-i oferiseră un adăpost nesperat, de care aveau parte și prietenul său Kel, care se prefăcea a-i fi servitor, precum și măgarul lor Vânt-de-Miazănoapte.

Atent la ce-i spunea instinctul, Bebon presimțise că vizuina lor, vechiul atelier, nu le mai oferea siguranța necesară. Un curios i-ar fi putut zări și ar fi înștiințat gărzile care nu ar fi întârziat să apară. Mai bine să se întoarcă la Memphis și să se piardă printre orașeni.

Pe când cumpăra pâine, privirea actorului s-a încrucișat cu cea a stăpânei brutăriei. O dragoste fulgerătoare s-a născut între femeia cu forme generoase și seducătorul cu zâmbet fermecător. Întâi au flecărit despre una-alta, apoi au stat de vorbă între patru ochi și s-au dedat cu veselie și fără rețineri jocurilor iubirii trupești.

Pofit să locuiască la noua sa ibovnică, Bebon șovăise la început. Odată ce mângâierile convingătoare îi biruiseră reținerile, actorul pomenise despre viitoarea sa călătorie în cursul

căreia, purtând măștile unor zei ca Horus, Seth, Anubis sau Thot, urma să joace pe esplanada templelor acea parte a misterelelor la care le era îngăduit și oamenilor de rând să asiste.

Devenit o jucărie în mâinile lacomei Buze-Dulci, Bebon se bucura de o locuință vastă: hol larg, sală de primire, patru camere, două săli de baie, bucătărie, pivniță și terasă, adică o sută cincizeci de metri pătrați aranjați cu gust. Numai că trebuia, după cum sunau poruncile brutăresei, să păstreze mereu o curățenie fără cusur. Nu era aceasta secretul sănătății?

Și Buze-Dulci ținea la sănătatea ei.

Când își dezbracă iubitul, acesta nu-i putu rezista.

– Astăzi, mărturisi femeia, mi-e prea foame ca să aștept desertul.

Cu pofta deocamdată astâmpărată, brutăreasa îi ceru lui Bebon să umple două cupe cu vin alb din Deltă.

– Să bem pentru plăcerea noastră, dragul meu!

Actorul nu se lăsă rugat încă o dată.

Dar chipul îi era mai grav ca de obicei.

– Pari supărat, băgă de seamă ea.

– Memphis devine un oraș primejdios.

– Dar ce-ai pățit?

– Eu, nimic. Bucătăreasa ta mi-a povestit că o tânără femeie a fost răpită.

– Unde anume?

– În port.

– Greu de crezut!

– Întreab-o. Oamenii vorbesc fără încetare despre nenorocirea asta, iar gărzilor nu s-ar zice că le pasă. Îngrijorător, nu? Mie îmi plac locurile tihnite.